Ч. 282 (11.243). Львів, пятниця 16. грудня 1927. Poсztowa opłata zaniacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Хамелеони.

Львів, 15. грудня 1927.

Передвиборчі часи все були нервовими, все носили в собі зародки усяких несподіванок, комбінацій, все давали подостатком „натхнення" і значно підкріплювали „фантазії" усяких неґативних елементів, усяких покидьків національного організму, здатних на все, щоби тільки розбивати, руйнувати і пустошити зорганізовані лави громадянства. На щастя наша суспільність є до тої міри політично зріла, що докладно розбирається в тому, чого хочуть і до чого зміряють розбивачі національної єдности, а тому їх крикливі брехні та наклепи на національну партію, національних діячів, провідників та їх політичну діяльність не вінчаються ніколи ніяким успіхом.

Коли приглянутися теперішнім агітаційним, підготовчим до виборів засобам на терені наших земель, то прийдеться ствердити, що найбільше уваги та заінтересування до себе будить серед тих руїнницьких елементів Українське Національно-Демократичне Обєднання. Тут замітне одно явище, а саме, що роля власних, доморослих підбрехачів та клеветників на Обєднання дуже докладно сходиться і навіть покривається з ролею польських чинників з усіх політичних таборів. І „санаційні" і вшехпольські і пястівські і які хочете польські чинники намагаються ослабити УНДО, силуються обмежити його політичні та орґанізаційні впливи, не перебираючи при тому ніякими засобами. Те саме роблять і тим самим помагають полякам наші здеморалізовані політично елементи, а перед у тій розкладовій роботі ведуть „працівники" з „Ради" і з пороненої нею, сліпорodженої та безобличної партії праці, що розпоряджає від якогось часу вже й офіціозом, тижневиком „Праця".

Читаючи польську пресу останніх часів та застановляючись над тим, що вона пише про УНДО, не дивуєшся її люті, не береш собі до серця тієї ненависти, тієї явної злоби та незамаскованої нетерпимости до зорганізованих в Національному Обєднанні лав, бо розумієш, що польська суспільність та її преса не може ні інакше відчувати, ні щось іншого писати, коли мова про українську партію, яка поставила собі за ціль паралїжувати всесторонний і добре зорганізований польський денаціоналізаційний похід на нашу землю і на наш нарід. Але всеж бодай час від часу здивуєшся, чому таку саму ненависть, таку саму нетерпимість до української національної партії відчувають деякі „свої", особливож ті вгорі названі „працівники" з „Ради" чи пак з партії праці. Невже в них нема почуття міри, невже вони таки цілковито позбавлені всякого національного сумління, невже вони вже аж до тої міри не сміють ні самостійно думати ні самостійно відчувати? Невже воля пославшого їх геть знищила та придавила в них сумління, і невже вони не можуть і не здатні чесно підходити до політичних явищ українського життя?

Дивуєшся деколи такій атрофії національного інстинкту та занидінню національного розсудку в тих елементів, але те здивування скоро мине, коли застановишся над історією повстання „Ради", її методами боротьби, повстанням тзв. партії праці та їх спільним завданням.

Як тільки повстало УНДОбєднання заразже появився у Львові орган „незалежної" політичної думки „Рада", що поставила собі за завдання, приймаючи політичну плятформу УНДО, стояти на сторожі „чистоти" національної ідеольоґії. Чому і з якої причини присвоїла собі „Рада" самозванчо таку високу місію скоро виявилося, дарма, що за нею крилися самі анонімові „громадські" величини. Так зв. закордонному центрові, який репрезентувала „Рада", не припали до вподоби деякі особи, що найшлися в проводі Обєднання. Тому то „Рада" почала спершу партизанську і в найвищій мірі плюгаву нагінку на ті особи, а далі перейшла до систематичного морального розбишакування. Поодиноких діячів Обєднання розбирала до нага, відмовляла їм чести, доброї волі а навіть здорового глузду. І все це робила ганебно подло, бо анонімно. Та всеж Обєднання усталило авторів і спричинників того морального розбишацтва та усунуло їх з партії.

По Народньому Зїзді в листопаді 1926 р. та напів законспірована група безвідповідальників почала сіяти при допомозі „Ради", яку безплатно і масово розсилала по краю, наклепи на УНДОбєднання, що воно вступило на шлях опортуністичної політики відносно Польщі, що воно зтоптало принцип соборности і т. п. нісенітниці. І все те писали протягом кількох місяців зобовязані „публіцисти" з „Ради" тоді, коли програма Обєднання і резолюції приняті листопадовим зїздом незвичайно ясно та недвозначно ставили на першому місці соборницький і державницький принципи. Не могли перетравити хамелеонські політичні жолудки „діячів" з „Ради" передовсім того, що Народній Зїзд поставився неґативно до комуністичної диктатури на Рад. Україні та до тамошнього правнодержавного устрою, що виходило цілком льоґічно з основної та головної програмової засади партійної програми, а саме: демократизму. Натомісць Народній Зїзд підкреслив дуже яскраво у програмі не тільки національну єдність всего українського народу, але й політичні змагання Обєднання до реалізації ідеї соборности і політичного незалежництва. „Політики" з „Ради" мали зобовязання підготовити безастережну орієнтацію українських народніх мас не на український нарід, не на живучу і кріпнучу над Дніпром національну Україну, а на комуністичну диктатуру на Україні з цілою її системою правління та з правно-державним кольоніяльним становищем України в СРСР. А коли Нар. Зїзд став їм своїми постановами поперек на дорозі до „їхньої місії", розлялася їм жовч і вони оклевечували і по нинішній день оклевечують Обєднання в усіх гріхах головних проти чистоти національної ідеольоґії.

Колиж остаточно переконалися, що ця їх лайка не має ніякого успіху, тоді почали творити якийсь суроґат партії. Одначе новоутворена „партія" не виявила по нинішній день ніякої позитивної праці, ніяких орґанізаційних успіхів. І нічо дивного, бо вона була „сліпо- і мертвородженою", як кожний штучно творений суроґат, який не може заступити нічим правдивих і природних потреб національного організму. В одній ділянці цей новотвір проявив „діяльність", а саме на полі підтримки сельробів, з якими, як ходять чутки, й тепер хоче бльокуватися до виборів.

Як тільки появилися перші виборчі ластівки на нашому горизонті, „Рада" і всі інші орґани „Сельробу" та партії праці брехали на всі заставки про те, що УНДО, мовляв, йде до виборів з польськими „санаторами", що воно ввійшло з ними в якийсь виборчий пакт. Колиж проти УНДО-ня почала нагінку вся польська преса за те, що воно приступило до бльоку непольських народів, що воно орґанізує протидержавну змову, тоді наші клеветники і брехуни та політичні безвідповідальники затрубіли, що УНДО пішло на службу до жидів. Жиди і „бльок з жидами" — хоч такого нема, а є лише бльок непольських народів — заповняють тепер усі шпальти „Ради", „Праці" і їх сельробівських посестер. Словом жнива у клеветничанні, демаґоґії та брехні почались тепер на сторінках тих „чесних" орґанів, орґанів, за якими стоять люди „чистих рук", як каже „Рада", і до того люди з „ясною програмою". Вони прекрасно виконують своє допоможне завдання на користь поляків і можуть тим гордитися. Бож не від нині виявляють вони себе їх союзниками у змаганнях розбити та розпорошити українські національні сили на атоми.

Нераз уже писали ті безвольні, здеморалізовані чинники некрольоґи на УНДОбєднання, нераз доказували, що його вже нема, а воно росло в силу та давало наглядні її докази. І тепер знова посипалися „некрольоґи". Це знак, що УНДОбєднання буде мати довгий вік, це знак, що воно живе, що воно розвивається, це знак, що воно йде вперед, бо якби так не було, то не брехалиб і не гавкалиб та не клеветалиб ті, що терплять на дихавицю і перед якими марево поганої смерти, а які зі завидости до всіх здорових, життездатних чують злобу та ненависть. Нехайже далі пишуть наклепи та брехні, нехай далі обманюють себе, що УНДО нема, що воно розбите, нехай мають насолоду в тій „праці", а ми підемо тим лекше і тим справніше вперед.

Сумне і непотішаюче.

До характеристики українсько-американської преси. — Еміґрантські нудярі й заморська преса. — Безвідповідальна стаття в „Свободі". — Проповідь чорносотенщини і хуліґанства. — Три питання до п. Івана Наконечного.

Українсько-американська преса має зовсім інші публіцистичні прийоми, як преса старого континенту, інший підхід до справ, іншу оцінку подій та іншу публіцистичну мораль. Збудована перш усього на основах заробіткового підприємства, вона має бізнесові цілі. До бізнесу достроєю вона й свою ідеольоґію, свою програмовість. Не диво, що її прикметою є поверховне, епізодичне трактування суспільно-національних справ. Поза телеграфічними відомостями з американського життя, перша-ліпша українсько-американська газета є mixtum compositum старокраєвої преси. Такий інструмент, як ножиці (замісць пера), грають у наших заморських товаришів дуже важну ролю. До тогож ті вирої зі старокраєвої преси, звичайно подавані навіть без зазначення джерела, не все є в гармонії зі собою. Правда, значну рубрику в українсько-американській пресі займають ще „ориґінальні дописи", статті-кореспонденції, в яких „ориґінальним" є хіба безнастанне обезцінювання будуючої праці краю і дискваліфікація досвідних і випробованих старокраєвих діячів і робітників.

Звичайно авторами таких „ориґінальних дописів" є викинені на еміґраційний смітник бувші величини, „бившіє люді", які завзято „критикують" відносини в краю, кожній активній людині, що у важких часах народнього лихоліття не опускає рук, але працює, щоби зберігти хоч останки колишніх надбань, причіплюють латку „запроданства" чи „уґодовости", замикаючи очі на дійсних запроданців і наймитів, кожний крок накоючують до своїх „побожних бажань", дорікають, картають, дають науки і видають осуди. А притому безнастанно велику ролю грають у них гроші. Всюди, в сні і на яві бачать вони гроші, перекупство, змагання відплатно служити чужим богам. Воно й не дивниця, бож це еміґранти які в своїй відірваности від рідного ґрунту кружляють біля одного телця, якому на імя: гроші! А підтасовуючи кожне явище під грошевий стрихулець, вони так дуже підходять під бізнесовий характер, під бізнесову атмосферу американської преси.

Скільки то в останніх шести роках усякого гною на старий стражденний край випущено в українсько-американській пресі з мозківниць еміґраційних „спеціяльних кореспондентів", скільки то старокраєвих діячів ограблено з чести, скільки безосновних калюмній кинено на тих, що запрацьовувалися, боролися і терпіли? Скільки то їхніх пророцтв було злобною видумкою їх ледачої уяви. А зате героями, борцями за народні права виходили еміґраційні посмітюхи, що на всі сторони витягали хапчиві руки, готові служити кожному, хто дасть монету, готові нівечити й обріхувати і кидати калюмнії, безпечно сидячи під крилом збанкрутованої мами-Австрії.

Та ми рідко коли реаґували на ту повінь негідних напастей і перманентного калюмніяторства. Не було в нас до того ні часу, ні змоги, ні охоти. Зрештою, ми мали навіть деяке вирозуміння, бож то був насущний хліб для еміґраційних гієн і готовий, безтурботний матеріял для поширеної обємом українсько-американської преси. Думали ми теж, що з часом та хвороба минеться, бож еміґрація не може бути вічною. Коли ті бувші величини, надихані австрійським світоглядом і призвичаєні до старих манір вернуть до краю, на його твердий ґрунт, то може зміняться і або будуть сидіти за печею (як більшість еміґрантів-поворотців), або приєднаються до краєвих робітників. Не тратили ми надії й на те, що українсько-американська преса, в більшости добре ситуована, замісць безвідплатних, хаотично вирваних передруків зі старокраєвої преси або „ориґінальних дописів" еміґраційних нудярів, звяжеться зі старокраєвими робітника-

Членам Т-ва „Дністер" до відома!

Згідно з обовязуючими приписами кожний член Т-ва „Дністер" мусить найдальше до дня 20. грудня ц. р. викупити полісу „Дністра" на обезпечення дозволеної законом ⅓ части будинків на 1928 р.

Хто в означеному речинці не викупить своєї поліси на 1928 р., того будинки з днем 1. січня 1928 р. перейдуть в цілости до обезпечення ПЗУВ.

Члени „Дністра" не є обовязані предкладати своїх поліс до реєстрації повітовим інспекторам ПЗУВ, бо Т-во „Дністер" займеться само предложенням ПЗУВ спису викуплених на 1928 р. будинкових поліс.

ми пера, які подаватимуть їй вірні кореспонденції, основані на дійсному житті й його проявах.

На жаль, досі ні одно, ні друге не сталося. Навпаки, переглядаючи американську пресу, зустрічаємо у „Свободі" довжезного вужа пера Івана Наконечного (псевдонім!) „І сумне і потішаюче про рідний край". Колиб це було не у „Свободі", а в іншому органі, ми певно не звернулиб уваги на ту писанину, яку сміло можна окваліфікувати, як „горох з капустою". Чого там тільки нема? Все є, як в українському борщі. Третя з черги стаття займається осьвідським равтом з 4. вересня 1927 і участю в ньому деяких українських громадян. Усі сплетні, випродуковані в закамарках ворожої пропаганди й низького інтригантства найшлися в тій цінній статті Івана Наконечного.

Не будемо зупинятися ані над справою равту, ані над його освітленням в американській „Свободі", бо ця справа вичерпуючо у нас висвітлена і полагоджена. Центр. Комітет Українського Нац.-Дем. Обєднання, після докладного розгляду видвіо свої постанови, яким беззастережно піддалися ті з учасників равту, які були членами УНДО. Вони прилюдно признали свою помилку і як дисципліновані громадяни приняли громадське рішення. Такий оборот справи слід уважати тільки маніфестацією доброї волі тих громадян з одного боку, а й авторітету УНДО з другого. Очевидно, про якунебудь уголовщину чи заломання політичної лінії тут і мови не може бути.

Але такий вимір кари для тих громадян не вдоволяє „боєвого" Івана Наконечного. Мовляв, „равтників" за їх „демонстраційно-хрунівський вчинок" не стрінула належна кара. Виною цьому

„безкровність української інтелігенції, а зосібна молодежи, вони не боялись якоїсь негайної фізичної кари — і в тім не помилились. У інших народів, більше вражливих на нарушення національного достоїнства, булоб їх **мордобитіє або і куля не минула.** У нас того не було, безкровність наша за велика, овечість рутенської природи побідила. Але міг би хто сказати: а деж поділася ЗУНРО, то є „Західно-Українська Народно-Революційна Організація"? Чи вона не має в своїх рядах рішучих людей, що іменем народа виконали би вирок на тих, що своїми ногами потоптали достоїнство нації? Оскільки доходять нас вісти, то так але не є і організація та розпоряджає немалою громадою людей, готових на все, на всяку жертву, до свого власного життя включно. Старшина одначе ЗУНРО-ії була тої думки, що **не може своїх визначних членів демаскувати** через того рода помензі акції, як фізичне покарання негідників з власної нації, бо мусить ті сили резервувати на важніші революційні акції. Але чи ЗУНРО і на далі буде держатись такої тактики і не возьметься до острого карання також винуватців, грасуючих в рядах самої української суспільности, — це вже друге питання, на котрого рішення впливу не маємо. У всякому разі маймо й тут повне довіря, що народні местники, зорганізовані в ЗУНРО-ії, свою велику і святу задачу сповнять точно, відповідно до своїх сил і свого найліпшого знання та відповідно до своїх горячих революційних почувань".

Читаючи ті вибрики еміграційної мозківниці, не знати, чи дивуватися „революційному" авторови, чи органові, який такі дороговкази друкує? А по змісту — це ж наглядні витвори класичного дегенерата, якогось політичного морфініста, чи просто провокатора, який бажав би в наше громадське життя защіпити бацилі формального чорносотенства, очевидного хулїганства. Покищо лишаємо на боці ту „революційну організацію", яка не хоче „здемаскуватися" кулею чи „мордобитієм" на особах українських економічних діячів, але тут поставимо кілька питань до п. Івана Наконечного, а саме:

На якій основі, пане Іване Наконечний, Ви вважаєте можливим ставати на котурни національно-політичного Катона і давати комунебудь науки, коли вся Ваша „партія", зі всіми „радикальними дубами" найшлася в польському таборі що в 1922 р. як наймитсько-хрунівський таран до розбивання і деморалізовання українського селянства?

На якій основі Ви вважаєте себе покликаним ставати на сторожі „національного достоїнства", коли Ви сами ніколи того достоїнства не зберігали та коли вся територія, де Ви колись провадили свою діяльність, якраз внаслідок тієї широкої діяльности, сьогодні є тереном продажної хлібоїдщини?

Пропагуючи приноровлення „мордобитія і кулі", чи не вважаєте слушним і згідним з Вашими порадами і вказівками, щоби вимір справедливости „іменем народа" був перш усього пристосований до Вас за Вашу поведінку підчас виборів 1922 року?

Інші питання лишаємо на пізніше а тимчасом пригадуємо лише, що чим хто воює, від того гине.

Вкінці співвідповідальною за пропаганду такої чинної моралі в громадському житті є й американська „Свобода".

Справді — сумне і непотішаюче.

Як розтрачувано народнє майно.

На маргінесі сензаційної розправи.

Дводнева розправа в мал. салі львівського суду, на якій розбиралася господарка майном Народнього Дому в часі комісарства Льва Черкавського, славного також як мецената й опікуна молодих фільмових адепток, виявила вже досі стільки сумного й деморалізуючого в часі його комісарювання, що на це повинні звернути пильну увагу всі українські чинники, які беруть участь у громадському житті. Для доповнення наших судових звідомлень позволимо собі подати ще кілька цікавих цифр і кілька загальних помічень.

Комісарство Черкавського, що тягнулося не цілий рік, коштувало інституцію „Народній Дім" дуже дорого. Це ствердили понад усякий сумнів усі запринсяжені свідки, зокрема класичний в цьому процесі свідок Ворпо Труш. Бо Ч. за короткий порівнюючи час не тільки видав усю готівку з каси, але й обтяжив її поважним довгом, не згадуючи вже про т. зв. гарантійні векслі і про ріжні некорисні для Нар. Дому трансакції й умови, які він заключив. Навіть не можна уявити собі, куди був би докотився Нар. Дім, якби ще так з рік був покомісарював у нім Лев Черкавський!

Про ріжні маніпуляції Черкавського читачі мали нагоду читати в обох попередніх числах „Діла" в рубриці „З судової салі". Сьогодні згадаємо ще тільки, що за час від 16. III. 1926 до 24. X. 1926 побрав він з каси Нар. Дому титулом діет і додатків на репрезентацію (крім діет постійних і платні!) 6.003 золотих! На свої подорожі (між ін. і до Кракова, де Н. Дім не мав ніколи ніяких інтересів) побрав він 4.001 зол., на подорожі своїх прихильників казав виплатити 3.700 зол., ріжним особам казав виплатити 1.448 зол. (з того членові церковної ради Романові Турчмановичеві 938 зол.). Разом коштувало все це касу Нар. Дому 20.042 золотих!

На обставину коштів ремонту будинку Нар. Дому при вул. Рутовського і дому при вул. Курковій трибунал допустив переслухання додаткових свідків, між ін. професора львівської політехніки Мостовського, який переглядав оферти, внесені в справі того ремонту й оглядав стан обох будинків. Зізнання цього авторитетного свідка-фахівця повинні бути сензацією дня, бо по зізнанням дотеперішніх свідків вартість роботи біля ремонту виносила ок. 8.000 зол., а за те заплачено понад 50.000 зол. Цікаві будуть теж зізнання свідка Іларія Липецького і Дмитра Яблонського, першого на обставину відомих вже нашим читачам 700 долярів, другого на обставину ріжних видатків Черкавського на „Рольн. Союз" і „Голос Народа". Сензаційні будуть теж зізнання інж. Пололєвського, який був делегований з уряду перевірити господарку в лісах Білки, зокрема ж продажу дубів по смішно малій ціні.

При кінці ще одна цікава обставина. Оборонець Черкавського д-р М. Глушкевич, що з патосом, гідним ліпшої справи намагався боронити свого клієнта (який на цій розправі виступав в характері обвинувачуючого, а не обвиненого!), заявив при своїх внесках, що Черкавський мав у характері комісаря Нар. Дому „велику політичну місію", що він стояв понад такими „дрібницями", як касові рахунки і не потребував вязатися касовими формальностями і т. п. Також міг вимазувати назвиска адресатів з почтових реценісів, коли це лежало в інтересі його „великої місії". Колиж при тому адв. д-р Глушкевич покликався на похвальне письмо, яке Черкавський дістав на прощання від воєводи Гараніха, котрий буцімто заявив, що Черкавський уступив з комісарства наслідком зміненої політичної коньюнктури, а не наслідком зловживань, — адв. д-р Дверніцький зареплікував на це так: Б. воєвода Гараніх повикав до себе Черкавського і поставив його перед альтернативу: або уступити негайно самому (тоді дістане „на осолодження" т. зв. похвальне письмо), або буде усунений за невідповідну господарку воєвідським приказом. Покликання на цю обставину як свідка б. воєв. Гараніха застеріг суд для себе.

Свято пісні.

Святочні концерти 100-их роковин української пісні у Львові випали під кожним оглядом культурно і гідно, як і повинно бути на святах такої ваги як свято пісні — яка, як слушно замітив промовець того вечера д-р В. Щурат — обєднує нас в великий національний табор, готовий здобувати за всяку ціну кращу долю собі і своїм дітям. Правда, що обставини, серед яких живемо — приневолили нас обмежитися до скромних розмірів — одного вокально-камерального концерту, який слідуючого вечера повторено для молоді, концерту, який тільки частинно обтоплив нашу творчість на тому полі. Однак і уклад програми і його виконання засвідчило, що відповідальні чинники як і виконавці з пієтизмом віднеслися до свого завдання — з пієтизмом віднеслася до свята і ціла суспільність, яка справді масовою присутністю на обох вечорах, як не можкраще, підтвердила правдивість вище наведених слів д-ра Щурата. — Про вступне слово д-ра Щурата не приходиться мені писати — воно було надруковане в передостаннім числі нашого часопису і найкраще говорить само за себе. Шкода, що відпало воно на другім вечері для молоді „Львівський Боян" під управою д-ра С. Людкевича виконав як першу точку — низку пісень в укладі Ф. Колесси, (Ей гоння, гоння), П. Козицького („Ой пила, пила"), Богуславського (Колискова) і мініатюри хоральної мініатюри М. Леонтовича („Зайчик" і „Дударик"). Точка та була доволі щасливим започаткуванням музичної части програми. Годиться звернути увагу на „новинки", безпретенсіональну але настроєву колискову пісню Богуславського у виконанні п. І. Рожанковської на тлі хору і незрівнані мініатюри Леонтовича „Зайчик" і „Дударик". Справді подивляти треба як простими майже примітивними середниками зумів Леонтович у „Дударику" досягнути такого природнього високо мистецького ефекту. Виконання було доволі прецизне, повне мистецьких нюансів. Після того відограв проф. Тарас Шухевич ряд фортепянових творів, побудованих на народніх мотивах — як „Лірницьку пісню" Барвінського та Лисенка доволі вміло переведену парафразу пісні „Без тебе Олесю" і його ж „Думку-Шумку". Хоча позиція „піяніста" серед хоральних точок є болай у нашої публики дещо менше „вдячна", то треба признати що своєю як все повною настрою і мистецької дистинкції у детайлях заокругленою інтерпретацією зумів проф. Шухевич здобути собі щирі і дуже живі симпатії слухачів, які змусили його до надатку.

З черги виступив на естраду муж. хор „Сурма", який під управою д-ра В. Неділки відспівав Ф. Колесси „Гей, там на горі", Лисенка „Ой сів пугач" і „Пісню про Купервва". З правдивою приємністю приходиться мені ствердити, що цей від недавна існуючий хор, який вдинює у собі дуже цінний голосовий матеріял, зараз після перших своїх виступів здобув собі значіння визначного чинника у нашій хоральній культурі. Не менші слова признання треба віднести і до виступу „Бандуриста", який виконав під своїм дірігентом І. Охримовичем Лисенка *Quod Libet* (Гей гук мати гук). Кому відомо, з якого сирого матеріялу складався ще не так давно цей хор, той зуміє оцінити вагу тихої, без претенсіональної, але послідовної і систематичної праці дірігента, який переконує нас не так може силою якоїсь мархантно-індівідуальної інтерпретації — як радше тою дісципліною і культурою яка знаменує тепер виступи хору.

Дуже цінним і цікавим урізнороднен- ням програми було виконання „варіяцій" на тему „Купальної пісні" добре відомого вже і у нас молодого придніпрянського композитора п. Козицького на струнний квартет. Щоправда автор місцями, особливож у безогляднім у звуковім ефекті фузі дещо виломлюється поза одноцільність стилю, — через що викликує деяку дезоріентацію в аперцепції музичних вражінь — зрештою доволі приступний навіть для широкої публики як напр. у початкових варіяціях — особливож у прекрасно видержаній у щиро українському дусі колисковій, а навіть у дещо бурлесковім марші чи у бітонально заложенім фінале. Виконавці в особах проф. Е. Перфецького, д-ра Р. Криштальського, І. Полляка і П. Пшеничин задали собі великого труду, щоби вжитися в істоту тої подекуди чужої для них і для слухачів особливож не одноразовім вислуханні музики. А треба знати, що того роду мініятури вимагають, чи не більшої прецизности і що так скажу „дрібничкової" праці над інтерпретацією ніж що інше. Тим то до виведення того безумовно цікавого і з талантом переведеного а не легкого твору треба віднестися з правдивим признанням, — а доволі вимовним фактом було змушення виконавців на другім вечері до повторення „Колискової" як надатку. Значним ущербком для програми а також для публики було неможливість виконання сольоспівів на тлі муж. хору — і в супроводі фортепяну через нагле і важке занедужання солістки п. Анни Остапчуківної, яку з трудом вдержано від прибуття на естраду. Треба надіятися, що при найблизшій нагоді публика буде мати змогу винагородити собі мистецьку втрату, понесену через відсутність згаданих точок, а артистці пройде той важко відчутий біль моральний, спричинений неможливістю взяти участь у тому дорогому кожному українському серцю святі. Програму того вечора закінчив виступ „Львівського Бояна", який відспівав І. вінок Веснянок Лисенка.

„Боян" в теперішньому складі представляється і чисельно і якостево доволі гарно і з увагою і передатним прецизо-

...шков як і в першій точці до мистецьких здібностей свого дірігента, який подав вам хірнове виконання того все ще свіжого твору Василиов. Судячи по виступах згаданих трьох хорів можна прийти до висновку, що загальний білянс нашої хоральної справи представляється доволі корисно — хоча, щоправда, є він почасти висліпом не унормованих під тим оглядом відносин — а радше „ад гок" зорганізованою і вложеною у свято непомірною працею і енергією одиниць.

Слідуючого дня повторено для молоді цілий концерт може й ще більшим успіхом. Особливож солісти, маючи перед собою так вдячну і безпосередню у проявах свого захоплення публику — почували себе більше свобідно чим на першім вечорі.

На першому святочному концерті бачили ми між іншим і львівського радянського консуля Кириченка з дружиною.

В. Барвінський

Вічнуючи дня.

Чи можна й книжку?!...

Що українській дитині повинен принести св. Николай?!

Суспільно думаючий громадянин відповіє би:

— Цукорки „Фортуни Нової", пасту „Елегант", мило „Мута" і мильце з аптики Терлецького. Все це закуплене в „Народній Торговлі" і засинене в килим від Хамули, в сукно від Зубика, або в шкіру від Корняка.

Мало хто, один на сто, всуне би між ці дарунки книжку...

Не дивниця...

Тисячлітня наша традиція не приписує таких дарунків. Пощо купувати книжку, коли після прочитання її такий жалий з неї толк?!...

Вжеж таки не ввадилоб, якби деякі книжки знайшлися в декого під подушкою.

Для дітей і „Морський Цар" і „Чорний Самбо" і „Червона Шапочка" і безліч інших направду гарних, направду цікавих і направду культурних видань.

Але й для старших знайдеться дещо інтересного та повчаючого.

Одному — український словник з підчеркненням наших слів на всілякі „уолієв", „сейчасы" по цім боці, а „заслужаєш доллар", „зараз" в розумінні „тепер," „нахи було сідбуто" — по тім боці Збруча.

Другому — правильник доброго виховання з підчеркненням способів: Як відклонюватися, як подавати руку, як обтирати ніс, як їсти, і скільки пити. До цього можна ще домісати олівцем: Не співати як не маєш слуху, хоч і є голос, не кандидувати, як нема розуму, хоч і є голоса, не йти там, де тебе не просять, хоч би давали й морожене.

Третьому — історію України з відчеркненням: княжіських чварів, гетьманських міжусобиць, центрально-радної безрадности, уверської отаманщини і диктаторської наївности.

Окрім цього багато інших книжок аж просяться, щоб їх стягнути з полиць книгарні, обтерти з пороху і вложити під подушку маленьких, більших і найбільших українських дітей.

Письменники пишуть, видавництва друкують, книгарі виставляють, а люди ходять... Ходять, нарікаючи на літературну посуху, на недостачу талантів... Дехто навіть каже, що українська книжка не вміла зробити собі дороги до читача.

Шановні Панство! Святий Миколай, від цього року почавши, радо буде приймати до свойого міжка і українські книжки.

Я в цій справі особисто інформувався...

ГАЛАКТІОН ЧІПКА.

ПРЕДСІДНИКИ ВИБ. ОКРУЖНИХ КОМІСІЙ.

Варшава, 14. грудня 1927. Ген. виборчий комісар Цар підписав нині іменування предсідників окр. виборчих комісій. На ці становища на основі припосів виб. ординації будуть покликані судді, які в даних виб. округах виконують свої уряди.

КАНТОН ЗАНЯТИЙ.

Льондон, 14. грудня 1927. Протиреволюційні війська здобули Кантон. У завзятих боях було по обох боках 4.000 вояків убитих і ранених. Наслідком невдачі комуністів у Кантоні наступило повне успокоєння. Кораблі, що є на побережі, врятовано.

БІЛЬШОВИЦЬКИЙ ОБСЕРВАТОР ПРИ ЛІЗІ НАЦІЙ.

Цюріх, 14. грудня 1927. „Нає Цюріхер Цтг." подає **із Женеви**, що підчас останніх нарад відбувалася там виміна думок у справі умовин, на яких можна би допустити постійного обсерватора СРСР при Лізі Націй. Утворити постійну делеґацію при секретаріяті Ліґи Націй було годі тому, що між СРСР і Швайцарією нема дипл. зносин. Часопис називає представника більшовицької тел. аґенції Тас. Райовського, як будучого обсерватора СРСР.

Біржа.

Гроші.

Доляр 8·87·75—8·88·25, канадійський доляр 8·84·00—8·85·00, корони чеські 0·26·25—0·26·50, австрійський шілінґ 1·25·00—1·26·00, рум. лея 0·05·50—0·05·75, французький франк 0·35·00—0·35·50, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, англійський фунт 43·40—43·70, німецька марка 2.11·95, данціґський ґульден 1·72·99, червінець 30·25—31·10.

Золото: 20 кор. 36·30—36·60, 20 франків 34·00—34·40, 20 марок нім. 42·40—42·80, 10 рублів рос. 46·80—47·20.

Срібло: 1 кор. австр. 0·70·00—0·71·00, 5 кор. австр. 3·60—3·65, фльорен австр. 1·80—1·83, рублі рос. 3·00—3·10, копійки за рубель 1·50—1·55.

Збіжжя.

Пшениця двірська 47·75—48·75, пшениця селянська 46—47·00, жито 38·50—39·50, ячмінь бровар. 38·00—39·00, ячмінь на мливо 32·75—33·75, ячмінь пастівний 30·00—31·00, овес 31·75—32·75, кукурудза румунська 32·50—34·50, бараболі рафовані 5·25—5·50, фасоля біла 45—55, фасоля кольорова 40·00—50·00, горох півкторія 63—69, горох полевий 40—50, бобик 33·50—34·50, сіно 7·50—8·50, солома 4·25—4·75, гречка 36·00—38·00, льон 68·00—71·00, ріпак озимий 61·50—62·50, мука пшенична 40-проц. 84·00—85·00, мука пшенична 50-проц. 76·50—77·00, мука житня 65-проц. 59·00, грисік кукурудз. 5?—54, мука кукур. 36·25—37·75, отруби житні 25·25—25·75, отруби пшеничні 25·25—25·75, крупи гречані 73·00—74·50, пшоно 71·25—75·25, крупи ячмінні 57—58·50, конюшина червона 245—275, мак синій 110—125, мак сивий 85—105, мішки ютові, нові 1·70—1·80, мішки уживані 1·50—1·60.

НОВИНКИ.

— **Театр і громадянство.** „Кооператива Український Театр" у Львові приймала вчора в салях „Бесіди" всіх членів свого театру. Метою товариських сходин було нав'язати нитки особистих взаємин між членами управи та Надзірної Ради „Кооперативи" і артистами, а при цьому розбудити виміну думок про сучасні потреби нашого театру і про засоби для його розвитку. Господарі вечірки та запрошені гості мали змогу вперше зійтись ближче у товариськім колі і порозмовляти спільно про театр, для якого вони працювали досі окремо. Голова Надзірної Ради „Кооперативи" радн. Дрималик у добре обдуманій, ясній та щирій промові підкреслив велику вагу такої товариської виміни думок про наш театр, якого долею всі присутні журяться. Одночасно згадав він великі заслуги теперішнього директора театру Й. Стадника як невтомного організатора нашої сцени, що на протязі довгих літ мусіла власними силами пробиватись серед важких обставин нашого нелегкого життя. Про ролю театру під нинішню пору, його можливість розвитку та потреби висловили цілу низку думок: дир. „Кооперативи" Яців, дир. Стадник, п-ві О. Кривіцька і Я. Кривіцький, Л. Лепкий, Р. Купчинський і радн. А. Будзиновський. Серед товариської гутірки, що протягнулась поза північ, витворилася щира атмосфера, на яку деякі промовці звертали увагу з огляду на одну її важну рису: між наддніпрянськими земляками, що входять у склад нашої театральної трупи, рештою їх товаришів і членами львівського громадянства панує якнайкраща гармонія та повне зрозуміння потреби співпраці у театральному ділі.

— **Митники крадуть.** Митний уряд у Львові не тільки не контролює інших, але сам потрібує сильної контролі. Митні урядовці на залізниці працювали від довшого часу у порозумінні з одним урядовцем у митній управі та на спілку з купцями, фальшуючи митні папері в свою користь. З чотирох, що мали недавно попасти в вязницю, трьох утікло. За ними пішло в „холодну" знову двох. Але цей ланцюг тягнеться ще далі. Останнім епізодом відкритих зловживань є самовбивство урядовця Ґдулі. Коли Ґдулю мали передати під опіку суду, він застрілився на коридорі митного уряду.

— **Енерґійні селяни.** Селяни із Козиць біля Львова виступили в літі в ролі місцевої міліції, коли на хату одного із них напала ватага львівських злодіїв. Верхом догнали вони злодіїв у лісі і доставили їх у руки поліції. Таким робом, два роки матимуть люди спокій від професійного злодія Пелпуна, що має на совісти вже 10 крадіжей.

— **За межу.** Іван Подвірний із Суходолу вів віддавна суперечку за межу із Семом Марковим. Підчас одної живішої виміни думок Подвірний тарахнув Маркова по голові дрючком, так, що цей помер. За це Подвірний відповідав учора перед судом, признаючись щиро до вбивства. Його засудили на рік тяжкої вязниці і на відшкодування для рідні вбитого.

— **Смерть чудачки.** На вул. Янівській 45 найшли в кімнаті запертої від трох днів, уже неживу 64-літню Верпінську, що від довгих літ жила самотно, не піддержуючи навіть зносин із сусідами. Покищо невідомо, чи вона вмерла природною смертю.

— **Добра посада.** Президент Спол. Держав Кулідж має досить свого почесного становища і не хоче кандидувати вдруге. Але не хоче він теж ні одної з пропозицій, які хмарою падуть на його голову вже тепер: не хоче бути директором ні банку ні іншої того роду інституції. Кулідж хоче — писати, йдучи за прикладом Вільсона. Він зноталжував собі шороку за час свого становища президента: 50.000 дол.

— **Рекорди.** „Рада", орґан думки незалежної від ніякої теми є таки залежний у більшости своїх статтей від одної — про УНДО. У ч. 102 у двох статтях присвячених Українському Національному Обєднанню слово „Ундо" і „ундівський" повторяється більш 50 разів. — Паризький маґістрат згодився на проєкт одного приватного підприємства, щоби влаштувати центральне огрівання для всього міста; праця триватиме кілька літ. — Країна Бірма має свого святого... слона. Цього слона має намір тамошній уряд вислати на турне по американських містах а може й европейських. Святий білий слон має довкола себе таку чету як справжній володар; опікунів, лікарів, детективів і почесних чур. Щаслива та Бірма — муха, з якої зробили слона! — Факір То Ка, що дав себе закопати в скляній домовині у Штутґарті видержав у стані пів-смертельного сну 120 годин і втратив 10 кільо. Він має 54 роки і повторив свій експеримент утретє в своїм житті.

— **Влом до крамниці Дітмара.** Мин. ночі вломники через підкоп на пл. Марийській дісталися до крамниці Дітмара, розбили вертгаймівську касу і забрали з неї готівкою сто золотих. Тою самою дорогою вломники втекли.

— **Ревізія львівських пекарень.** Вчора приїхав із Варшави до Львова начальник боротьби з лихвою Перетякевич, який на припоручення мін-ства внутр. справ переводить санітарну ревізію пекарень по містах. Вчора Перетякович переводив інспекцію в кільканадцятьох львівських пекарень і ствердив у кільканадцятьох з них такий стан, що комісія постановила зліквідувати їх. З пятьох пекарень забрано пробки муки для аналізи. На кільканадцятьох пекарів наложено грошеві кари за неґіґієнічні умовини в варштатах.

— **Сільський вломник.** До шинкаря Микити Гандрева в Стрілицях Старих (п. Бібрка) вломився із рушницею 21-літній Грицько Вловишин. Господар збудився і пустився за вломником у погоню. Вломник відстрілювався. При помочі поліції його зловили. Він признався до 19 вломів і видав спільників.

— **Грабунковий напад.** На дорозі з Перепорська до Ярослава напали бандити на Семка Максима з Ярослава, що їхав фірою. Бандити стероризували візника, забрали шкіри вартости 100 долярів і пропали в придорожнім лісі.

— **Померли:** ректор нім. університету в Празі д-р Гайнріх Річ, у 67 р. життя. Він був спеціялістом від історії музики. — У Руен (Франція) помер від нещасного випадку на залізниці відомий письменник, фільософ і літер. критик С. В. Люріє.

— **Лавреати премії миру.** Як ми вже повідомляли, цього року признали „премію миру" за 1927 р. двом діячам — французові Фердинандові Бюіссон і німцеві проф. Людвикові Кідде. Фердинанд Бюіссон один із найстарших і найпопулярніших діячів Франції. Він уродився в 1841 р., був професором Сорбони, послом і довгі роки головою „Ліґи Прав Людини". Тепер він є почесним предсідником Ліґи. Вже як 20-літній молодець він брав участь у мировім конґресі в Швайцарії, де одним із учасників був Віктор Гюґо. В 1916 р. на пропозицію Бюіссона Ліґа Прав прийняла резолюцію, що стверджувала, що мир може бути забезпечений тільки орґанізацією Ліґи Націй. Цю ідею розвинув потім Вільсон. Другий лавреат — Людвик Кідде, відомий історик і автор численних праць на тему пацифізму. Він вів сильну аґітацію в корись зближення Німеччини та Анґлії.

— **Захоплений поет.** Франц. письменник Анрі Барбіс мандрував по СРСР три місяці. Вертаючи у Францію, він сказав на прощання радянським денникарям ось-що: „Я маю намір написати три книжки: про радянську Росію, радянське селянство і Грузію... Найбільше враження підчас мого побуту зробив на мене плян розвитку народнього господарства". Барбіс — сміливий поет. Один місяць вистачав йому, щоби пізнати всю велику країну, із якої не знає ні мови, ні історії, ні обставин. Ще менше потрібує, щоби писати про аґрарні справи. Кілька місяців тому він видав третю з черги книжку на... релігійні теми — свої досліди над євангелією і життям Христа. Віра в себе і свій талант велика річ.

— **Сензаційне відкриття.** Директор віденського передісторичного музею проф. Бауер, що проводить розкопками в Оссарні (75 км. від Відня) зробив сензаційне відкриття. Воно торкається звичаїв первісних мешканців Европи. Перебуваючи в місті Кремс, біля Оссарна, Бауер звернув увагу в виставі антикваря на дивні вази передісторичної форми. Антиквар заявив, що найшов їх в Оссарні на зоранім полі. Вчений зорганізував негайно розкопки і за кілька днів найшов там підземелля, що мали всі прикмети житла первісних людей. Там він найшов камінні топірці і чимало предметів, яких ціль є для нього незрозуміла. Коли Бауер зробив аналізу найдених там людських кістяків, він прийшов до висновку, що це останки канібальського бенкету, який імовірно був звичайним обрядом первісних людей.

— **Перед портретом Доріяна Ґрея.** В Інсбруку отруїв себе оригінально театральний підприємець. Він поставив у ванні перед собою зеркало і випивши отруту, стежив за зміною рис свого обличчя. На столику лежала повість Уайльда „Портрет Доріяна Ґрея" відчинена саме на тій сторінці, де герой роздумує про самовбивство. Ніхто не знає причин цього вчинку директора театру, який жив у добрих матеріяльних обставинах.

— **Світова всячина.** На воздушнім шляху означенім міжнароднім шляхом: Відень—Прага—Дрезден—Берлін нім. літак „А 34" здобув рекорд, переїхавши цей простір у півчетверта годинах. Поїзд потрібує на це 15 годин. — Статистика вищих шкіл у СРСР каже, що в 1927 р. прийняли там 18.870 студентів із 82.810 які внесли прохання. — У Краївці (Румунія) вибухли військові склади; від пожежі згоріло 50 домів; згинуло двох жовнірів і є чимало ранених. — Радянський уряд вислав для страйкуючих залізничників в Індії 25.000 карб. — На одній із центральних площей Мадриду поставлять цими днями святошно бюст Прімо де Рівери зроблений еспанським різьбарем Маріпассом. — Національний союз еспанського жіноцтва домагається реформи суспільних законів у тім напрямку, щоби жінки мали ті самі права до своїх дітей, що їх мужі і щоби дозволити розводи. — Ведуться переговори, щоби встановити постійну воздушну лінію між Мюнхеном і Міляно. — В арґентинськім шаховім клюбі проголосили світовим шаховим світовим мистцем Альо-

Подяка. При переїзді інвалідів УГА. в жовтні, листопаді й грудні п. р. віддали богато цінної й повсім безкористовної праці Вп. Лікарі: д-р Тит Бурачинський, д-р Микола Музика, д-р Павло Цимбалістий і д-р Володимир Шухевський у Львові, д-р Володимир Лавровський в Бережанах, д-р Володимир Білозор у Коломиї, д-р Остап Приймa в Перемишлі, д-р Володимир Кобільник у Самборі, д-р Степан Матейович у Сокалі, д-р Кость Воєвідка, д-р Осип Гробельний і д-р Володимир Янович у Станиславові, д-р Михайло Сегин у Стрию, д-р Володимир Вітошинський у Тернополі, д-р Теофіль Бачинський і д-р Фельдман у Чорткові та д-р Степан Кушнір в Яворові, за що складаємо їм щиру подяку. — Головна Рада УКТОНІ у Львові.

хіва, який дістав 5.700 дол. нагороди. Капабланка дістав 4.600 дол.

— **Ювилей відомої фірми.** Цього року святкує 25-літній ювилей одна з найповажніших польських фірм у царині грамофонів і плит. Торговельний Дім Йосифа Векслера. Ця станиця основана в Кракові чверть століття тому, розвивалась незвичайно швидко і нині має вже три відділи: у Кракові, Львові та Варшаві, звідки плекає музичну культуру серед найширших кол суспільности, для якої грамофон був, є і буде найбільше популярним музичним інструментом. Як відомо, фірма „Йосиф Векслер" є представником найповажнішої у світі фабрики грамофонів і плит, а саме славної англійської марки „His Master's Voice", що в цьому напрямку дійшла до найвищого вершка досконалости. На її плитах записали свої голоси найбільші світові слави, а техніка виконання є така прецизійна, що слухач має враження, що находиться перед репродукційним апаратом. З нагоди ювилею фірми слід їй побажати дальшого розвитку.

— **Миколаївський Вечір** улаштовують Т-во Українська Бесіда і Т-во Українська Захоронка у Львові дня 18. п. м. (неділя) для своїх членів і запрошених ними гостий. Для малої дітвори о год. 4-ій пополудни, для старших о год. 9-ій вечір. Дарунки приймається між год. 2—4 пополудні. Окремих запрошень не висилається. 1100 1—2

— **На днях** появилася ГРАМАТИКА ЦЕРКОВНО-СЛАВЯНСЬКОЇ МОВИ, о. Д-ра СПІРІДОНА КАРХУТА як III. том праць Богословського Наукового Товариства у Львові. 1106 1—3

— **100** заграничних елегантних касеток, з новими добірними помадками придбала „Фортуна Нова" для вибагливих знавців, які не вдоволялися досі скромнішими її виробами. Продажа у власній палаті Руська ч. 1.

— **На численні запити** звертаємо увагу, що і цего року наймоднішим вечірним взуттям і то до танцю є лякерові пантофельки (від 26.50) і брокатові (від 24.50). До набуття у всіх філіях і представництвах

Гальо 29—41 ?!..

— Так! Хто говорить?

— **Канцелярія св. Миколая!**

Прошу заявити всім, що від цього року цукорки св. Миколая будуть тільки з фабрики „Фортуна Нова"!

З життя наших установ.

Філія Т-ва охорони воєнних могил у Львові.

В неділю, дня 11. п. м. відбулися в салі „Зорі" при вул. Вірменській надзвичайні загальні збори Філії Т-ва охорони воєнних могил у Львові (на Львів-місто і судовий повіт Львів). Не зважаючи на пригадки в пресі і видані спеціяльні летючки, явилося дуже мало членів. Якби не представники студентських організацій, а зокрема „Основи" і „Музичної Громади", то збори треба було б мабуть відложити.

Отворив збори короткою промовою заступник голови Філії п. Любомир Савойка, після чого вибрано президію зборів в особі п. К. Малицької (гол.) і п. Б. Скрентовича (секр.). По рефераті д-ра Ів. Німчука про завдання львівської Філії Т-ва і по дискусії, в якій забрало голос кількох присутніх, приступлено до вибору нового виділу.

До нового виділу Філії увійшли: о. Антін Каштанюк — голова, Любомир Савойка — заст. голови, Богдан Скрентович — секретар, Петро Гладій — касієр, Михайлина Яцуківна й о. Андрій Гаврищак з Борщович — виділові, Іван Крілин, Іван Сидорів — заступники. Контрольна комісія: Олександер Онисько, Фарина й Андрій Сербин. — Делегаткою Філії на зїзд представників Філій Т-ва (25. п. м.) вибрано п-ну Мих. Яцуківну.

При точці внесень порушено ще справу розсіяних в найближчих околицях Львова українських воєнних могил (на замарстинівських полях, біля чортівської скали, на полі Віто-ч й ін.). Рішено занятися в найкоротшому часі ексгумацією українських поляглих і перевезти їх на оба львівські цвинтарі. Постановлено приступити теж негайно до реєстрації українських воєнних могил у львівському повіті (в самому Львові перевела це вже централя) і занятися їх упорядкуванням.

Львівську Філію Т-ва охорони воєнних могил жде велика, але дуже вдячна праця. Обовязком її перейняти охорону й опіку над усіми могилами українських борців у Львові й у львівському повіті, аби централя Т-ва у Львові могла всю свою енергію спрямувати на поширення своїх завдань по цілому краю.

Відозви й комунікати.

Ялинка для українських інвалідів.

Був гарний звичай у часі війни, що воякам на фронті та в шпиталях посилано дарунки на Різдво, ялинку — символ іншого світу, світу примирення й доброї волі між людьми. Для української нації час спокою не настав, а важкі наслідки наших невдач і неволі заготять на народньому організмі. Вони лягли примарою на інвалідах нашої національної армії. Позбавлені фізичних і моральних сил до життєвої боротьби, без повних прав громадянина, цьковані чужими, дуже часто незрозумілі своїми, коротають вони свій вік у невідрадному горю. Наш загал бачить у них зломаних калік, та не вміє добачити в них носіїв великої ідеї, глибокої посвяти та героїзму.

Ми хочемо заініціювати обнову усталеного звичаю розсилання ялинки, цим разом для українських інвалідів. Сподіємося, що наша думка знайде відгук серед українського громадянства. Осолодім гіркі години життя інвалідів Української Галицької Армії. Даймо їм доказ теплого відношення та зрозуміння, щоби вони відчули нерозривний вузол, який вяже нас усіх з ними, щоби почувалися хоч у Свят-вечір відрадніше, а не опущеними, нікому непотрібними каліками. Подумаймо, скільки інвалідів по наших селах і містах безнадійно змагається зі злиднями! З якою вдячністю стрінуть вони пакуночок, що принесе їм ялинку!

Просимо всіх, хто має спромогу дати різдвяний дарунок нашим інвалідам, подати нашій канцелярії (Львів, вул. Руська 3, II.) свої адреси, а ми подамо їм імя й адресу інваліда, на яку хто має вислати ялинку.

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО КРАЄВОГО ТОВАРИСТВА ОПІКИ НАД ІНВАЛІДАМИ у Львові.

Д. Паліїв, м. голова. *Т. Мартинець,* секретар.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру під дир. П. Карабіневича:

Золочів:

15.XII. Дні нашого життя.

16.XII. Шумі Марічка. 2—2

Молодіж III. Держ. семинарії, жіночої у Львові, влаштовує в четвер 15-го грудня ц. р. в год. 7. вечером в салі Лисенка у Львові концерт в честь Ольги Кобилянської, на який отсим Пов. Громадянство запрошує. Вступ за добровільними датками в ц. 1 зол. вгору. 1107

На „Рідну Школу". В пошані великих народніх заслуг бл. п. Теофіля Кормоша, замісць вінка на Його домовину, зложили на „Рідну Школу" в Перемишлі: Молодь „Українського гімн. Інституту" 106·40, Молодь „Бурси ім. св. Николая" 101·50, Ельза і д-р В. Загайкевичі 50·00, Т-во „Бурса ім. св. Николая" 50·00, Т-во „Віра" 50·00, Дівоча гімназія „Український Інститут д. дівчат" 50·00, „Народний Дім" 50·00, „Український Інститут для дівчат" 50·00, „Українська Щадниця" 50·00, Урядовці „Щадниці" 40·00, „Взаїмна Поміч українських учителів 25·00, „Українська Бесіда" 20·00, Марія і проф. М. Демчуки 20·00, о. прал. Ол. Зубрицький 20·00, Міщанська Каса 20·00, Учительська Громада 20·90, Філія „Просвіти" 20·00, Маріїнське Т-во Пань 10·00, Олена й проф. В. Зубрицькі 10·00, Кооператива в Германовичах 5·00. — Разом 767·90. — Жертводавцям щиро дякує — Старшина.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло" З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.